

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **L. O.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. CPR-20576-3/ČJ-2024-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 4. 6. 2024, č. j. CPR-20576-3/ČJ-2024-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 14. 3. 2024, č. j. KRPA-88802-17/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že doba po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, se stanoví na dobu 18 měsíců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

- Žalobce uvedl, že ohledně jeho neoprávněného pobytu byl v řízení správně zjištěn skutkový stav, který však nebyl adekvátně interpretován, neboť správní orgán nijak nezohlednil polehčující okolnosti, a to zejména dosavadní trestní i pobytovou záchovalost žalobce, jakož i skutečnost, že nikdy v minulosti neporušil pobytové povinnosti a posuzovaná protiprávnost je tak ojedinělým excesem z jinak řádného způsobu života, což však žalovaný nijak nerefletoval. Napadené rozhodnutí porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, je nepřiměřeně přísné a nedostatečně zohledňuje závažnost protiprávního jednání, dobu jeho trvání, ale i věk žalobce, tudíž předpoklad k dosažení nápravy. Rozhodnutí je tak nepřiměřeně tvrdé a postačovalo by, pokud by na žalobce bylo působeno opatřením ve výměře jednoho roku.
- Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil nejen stanovenou dobu vyhoštění, ale i přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, plně odkázal na napadené rozhodnutí, kde se s danými námitkami žalobce již vypořádal. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
9. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 14. 3. 2024 bylo žalobci vydáno na základě zjištění, že žalobce disponoval chorvatským povolením k pobytu platným od 31. 1. 2023 do 7. 11. 2023, ze sdělení chorvatské strany bylo zjištěno, že žalobci byl pobyt ukončen ke dni 25. 4. 2023, z čehož plyne, že od 26. 4. 2023 do 13. 3. 2024 (tedy 324 dnů) se nachází na území ČR a států EU neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán neshledal. Dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, jako polehčující okolnost shledal, že žalobce po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, na druhou stranu jeho protiprávní jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky, o svém nelegálním pobytu věděl a pro jeho legalizaci nepodnikl žádné kroky, nepředložil ani cestovní doklad s tím, že jej ztratil na neznámém místě, správní orgán rovněž poměřil celkovou dobu oprávněného a neoprávněného pobytu žalobce na území EU.
10. Žalobce při svém výslechu dne 14. 3. 2024 uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval v prosinci roku 2022, a to do Chorvatska, kde následně asi půl roku pracoval, měl pobytové oprávnění platné do 7. 11. 2023, o jeho prodloužení nežádal, v ČR je asi 4-5 měsíců, je si vědom toho, že nemá v ČR ani v EU pobytové oprávnění, brigádně tu pracoval, svou pobytovou situaci neřešil, protože se chtěl vrátit domů, nemá v ČR majetek, závazky, ani blízké osoby či jiné vazby, jeho zdravotní stav je dobrý, je ženatý a má jedno dítě, rodina žije v Uzbekistánu, mají tam pronajatý dům spolu s rodiči a bratrem, žalobce tam má zázemí pro svůj návrat a může se tam vrátit,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nemá žádnou překážku ve vycestování a nic mu tam nehrozí, vycestuje dobrovolně, pouze by na to chtěl 3 měsíce.

11. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 6. 2024 žalovaný shodně s prvostupňovým orgánem shledal, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, a to neoprávněným pobytem žalobce na území ČR a států EU od 26. 4. 2023 do 13. 3. 2024. K odvolacím námitkám uvedl, že absence cestovního dokladu žalobce je přitěžující okolností, nikoli důvodem pro zahájení předmětného řízení, žalobci přitěžuje i to, že nemá sjednané zdravotní pojištění, rovněž to, že bez oprávnění pracuje v ČR po brigádách (což sám uvedl). Žalovaný upravil dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup, na dobu 18 měsíců, aby korespondovala s rozhodovací praxí v obdobných případech, tuto dobu považoval za přiměřenou. Ztotožnil se s posouzením přiměřenosti správního orgánu I. stupně, zabýval se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy uvedl, že žalobce se v ČR stýká pouze s krajany, k ČR nemá žádné významné vazby, v domovské zemi naopak žije jeho manželka, dítě a rodiče, správní orgán I. stupně vyhodnotil tuto přiměřenost dostatečně, pokud žalobce nemá k ČR žádné významné vazby, není povinen hovořit o každém kritériu přiměřenosti, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34. Ani ekonomické důvody či potíže obecně nejsou důvodem nepřiměřenosti, hrozba hmotné nouze či ohrožení života a zdraví nebyla během řízení prokázána, na území ČR žalobce majetkové vazby nemá. Neshledal důvody ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
12. V dané věci tak není sporu o tom, že žalobce na území České republiky a států EU pobýval bez oprávnění v období od 26. 4. 2023 do 13. 3. 2024, tedy téměř po dobu jednoho roku, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž zcela nepochybně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce však zpochybňuje dobu, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území ČR, členských států EU a smluvních států.
13. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
14. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kdy jeho neoprávněný pobyt trval téměř jeden rok tj. od 26. 4. 2023 do 13. 3. 2024. Ve prospěch žalobce přičetly to, že žalobce po dobu Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, na druhou stranu v jeho neprospěch přičetly, že jeho jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky, byl si vědom neoprávněnosti svého pobytu na území, kdy pro jeho legalizaci neučinil žádné kroky, rovněž zde vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání, nedisponoval cestovním dokladem a neměl ani uzavřeno zdravotní pojištění. Nelze tak souhlasit s interpretací žalobce, že uvedené bylo pouhým excesem z jinak řádného způsobu života, neboť je patrné, že žalobce nerespektoval řadu povinností v oblasti pobytu cizinců, toto porušování pak bylo vědomé a spíše dlouhodobé, neboť trvalo téměř po dobu jednoho roku, přičemž bylo odhaleno až činností policie, žalobce sám žádné kroky k napravení tohoto stavu neučinil. Skutečnost, že žalobce se nedopouštěl trestné činnosti, je třeba vnímat jako základní povinnost každé osoby, nebylo pochybením, pokud to žalovaný neposoudil jako zvláštní polehčující okolnost ve prospěch žalobce. Žalovaný tak objektivně a zcela adekvátně vzhledem k danému případu posoudil délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR a států EU, ve prospěch žalobce navíc tuto dobu zkrátil na dobu 18 měsíců, aby tato doba korespondovala s rozhodovací praxí v obdobných případech. S ohledem na uvedené nelze hodnotit uložení doby správního vyhoštění na 18 měsíců jako nepřiměřené.

15. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

16. Správní orgány se též adekvátně okolnostem sděleným žalobcem zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to i ohledně délky uloženého správního vyhoštění, přičemž nepřiměřenost neshledaly. V této souvislosti přihlíděly zejména k tomu, že v domovské zemi žije manželka žalobce, jeho dítě a rodiče, se kterými je v kontaktu, žalobce tam má zázemí a má se kam vrátit, nemá žádné překážky ve vycestování, v domovském státě mu nic nehrozí, sám uvedl, že s návratem do domovského státu počítá, je dospělý a soběstačný, na druhou stranu v České republice žádné významnější vazby nenavázal, a to osobní, majetkové, kulturní, sociální ani jiné, uvážily též délku neoprávněného pobytu žalobce v poměru k délce jeho předchozího oprávněného pobytu na základě chorvatského povolení k pobytu. Soud se s těmito závěry ztotožňuje, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní námitky, kterými by tyto závěry zpochybnil. Žalobce je ve věku kolem 35 let, tedy v produktivním věku, nijak se neblíží ani věku mladistvých či věku seniora, není tak zřejmé, proč by věk žalobce měl být v napadeném rozhodnutí zvláště zohledněn, žalovaný v tomto směru nijak nepochybil.
17. S ohledem na to soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 18 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). Rovněž soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2024 č.j. 4 A 8/2024-19, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvanáct měsíců na základě neoprávněného pobytu o délce dvou měsíců, či ze dne 31. 7. 2023 č.j. 4 A 16/2023-16, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let na základě neoprávněného pobytu o délce přes deset měsíců. Za daných okolností se tak uložená doba nejeví jako excesivní.
18. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
19. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. července 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.